

İ S M A İ L Ç U B U K Ç U

KORKUSUZLAR TAKIMI

Lanetli Orman

GENÇ HAYAT

bir HAYAT YAYIN GRUBU markasıdır.

© 2020, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Merhaba Genç Arkadaşımız;

Genel müdüründen yayın yönetmenine, yayın danışmanından pazarlama müdürüne, editöründen grafikerine, yazarından çizerine kadar müthiş bir ekibin bıkmadan sıkılmadan, gecesini gündüzüne katarak hazırladığı bu kitabın her sayfasında bizleri de hatırla!

Çünkü sen bizim hep aklımızdasın...

Sertifika No: 75092

ISBN : 978-625-447-018-9

Genç Hayat : 202

Korkusuzlar Takımı : 2

Kitabın Adı : Lanetli Orman

Yazar : İsmail Çubukçu

Çizer : Gülşah Alçın Özek

Editör : F. Zehra Bayrak

Kapak & İç Tasarım : Hayat Yayınları

Baskı Yeri – Tarihi : İstanbul - 2024

Baskı - Cilt : Alioğlu Matbaası

Orta Mahalle Fatih Rüştü Sokak No: 1/3-A

Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (0 212) 612 95 59

Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96

www.gnchyt.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

instagram/gnchytt - facebook.com/gnchyt

İ S M A İ L Ç U B U K Ç U

KORKUSUZLAR TAKIMI

Lanetli Orman



GENÇ HAYAT

İSMAİL ÇUBUKÇU

Samsun'da dünyaya gelen yazar, 1999 yılında Erciyes Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünden mezun olarak lisans eğitimini tamamladı. 2001-2004 yılları arasında, Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünde tezli yüksek lisansını yaptı. 2014 yılında Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü Türkçe Eğitimi Bölümünde doktora eğitimine başladı. Doktora tez çalışmasını, çocuk ve gençlik edebiyatı alanlarında sürdürmektedir. Türkçe eğitimi, çocuk ve gençlik edebiyatı yazarın çalışma ve ilgi alanlarını oluşturmaktadır.

Yazarın Çilek Yayınlarından çıkan Deyimlerle Öyküler isiminde 10 kitaptan oluşan öykü seti bulunmaktadır.

- Buz Gibi Limonata
- Çiçek Tutkunu
- Güvercinim Uçuverdi
- Kardan Kediler
- Kayıp Cüzdan
- Markalı Botlarım
- Sade Dondurma
- Sütçü Halil Amca
- Yakan Top
- Zor Yarış



ÜRKÜTEN SÖYLENTİLER

Korkusuzlar Takımı'nın heyecanla beklediği yaz tatili gelip çatmıştı. Bir önceki yaz tatilinde anlaştıkları gibi ilk günün akşamında bir araya gelmişlerdi. Bir süre sohbet edip hasret giderdiler. Ardından Hamdi Çavuş'un define ile birlikte bıraktığı yer altı şehrini gösteren haritayı önlerine koyup merakla incelemeye başladılar.

Sabri, işaret parmağını haritanın üzerinde dolaştırarak çeşitli açıklamalarda bulunuyordu. Parmağını "Lanetli Orman"ın bulunduğu yere getirdiğinde bir iki saniye sustu, ardından





“Lanetli Orman burası...” diye soğuk bir sesle mırıldandı. Sesi-
nin soğukluğu, diğerlerinin de ruhunu üşütmüştü. Sustular...

Nuri ürkek bir sesle konuşmaya başladı:

– Oyunbozanlık etmek istemem ama söylemeden de ede-
meyeceğim. Sonra “Neden bizi uyarmadın?” suçlamalarına
maruz kalmak istemem. Köydeki hemen her çocuk, Lanetli Or-
man’la ilgili birbirinden tuhaf ve ürkütücü öykülerle büyümüş-
tür. Bırakın çocukları, yetişkinler bile bu ormanın yanından
geçmek istemezler. Öyle ki tek varlığı sığırları olan ailelerimiz,
sığırları ormana kaçtıklarında bile peşinden gitmezler. Bir köy-
lünün sığırı ormana kaçtığında diğer köylüler hep aynı öğüdü
verirler: “Aman komşum, cana geleceğine mala gelsin... Peşin-
den gideyim deme sakın! Maazallah, seni de yutar bu acımasız
orman!” Mal canın yongası olsa da sığırları ormanda kaybolup
gidenler, çaresizce boynunu büküp gerisin geriye dönerler.

Köyün önde gelenleri; çocukların, hayvanların ve yabancı-
ların ormana girmesini önleyebilmek için kendilerince bazı işa-
retlemeler yapmışlar. Kimi ormanın hemen yanı başındaki bir
ağaca astığı at, eşek gibi hayvanların kuru kafasıyla; kimi de
ağaçlara bağladıkları rengârenk bez parçalarıyla yapmış bunu.
Ormanla köy arasına çocukların erişemeyecekleri ve hayvan-
ların geçemeyecekleri şekilde sağlam çitler örmüşler. Bu çitler
sayesinde içleri biraz olsun rahat etmiş. Çünkü artık, hayvan-
ları kendi başlarına kaldıklarında ormana giremiyormuş.

Kimsenin ayak basmaması nedeniyle, Lanetli Orman za-
manla almış başını gitmiş. Öyle ki ormanın etrafını ağaçlar-
dan daha yüksek dev dikenler, çalılar ve otlar kaplamış. Kimi



ağaçlar gökyüzüne degecek kadar uzamış. Gece olduğunda ormanın derinliklerinden gelen kurt ve çakal seslerine, ne olduğu tam da kestirilemeyen tuhaf hayvan sesleri de eklenmeye başlamış.

Zamanın köy muhtarı ve köyün önde gelenleri, bu soruna bir çare bulmak için defalarca kaymakamlığın kapısını aşındırmışlar. “Aman efendim, çoluk çocuk geceleri uyuyamaz olduk. Çocuklarımız tedirgin, biz tedirgin... Şu sorunumuza bir el atın da derdimize derman olun.” deseler de hep aynı cevabı almışlar:

“Koca ormana biz ne yapalım yahu! Hem o orman sit alanı. Yani, doğal koruma altında. Bu yüzden orada ne bir ağaca ne de bir hayvana dokunabiliriz. Bırakın ağacı, hayvanı; o ormandaki bir ota bile dokunsak, yandık gittik demektir efendi! Sit alanı dedik ya işte. O yüzden ormana dokunmak için kanun çıkması gerekiyor, bu da bizim yetkimiz dışında. Siz varın gidin, sorununuzu Ankara’daki devlet büyüklerimize anlatın...”



Köyden ilçeye giderken bile kırk takla atan köylüler, “Ankara’ya gidin...” sözünü duyunca gerisin geriye dönmüşler. Böyle böyle artık gidip gelmekten de usanmışlar. Sorunlarıyla yüzleşip çaresizce katlanmaya alışmışlar.

Şimdiye kadar bu ormana girip de geri dönen tek kişi, Uçuk Nihat’mış. Çocukların yaptıkları ağır şakanın ardından uzun süre gözden kaybolan, daha sonra aklının bir kısmını yitirmiş şekilde geri dönen Nihat; orman yüzünden bu hâle gelmiş. Nihat’ın geri döndüğü ilk zamanlar, anne ve babası biricik oğullarına sormuşlar çaresizce: “Söyle güzel yavrum, o ormana mı girdin? Ne oldu sana böyle? Ne gördün orada?” Sorduklarına da soracaklarına da bin pişman olmuşlar. Orman sözünü duyan Nihat’ın gözleri birden kızarmaya başlamış, ardından neredeyse iki katı kadar büyümüş.

Nihat; azgın bir boğa misali böğürmeye, anlamlı-anlamsız sesler çıkarmaya, bir eşek gibi anırmaya başlamış. Son olarak da anne ve babasına yırtıcı bir hayvan gibi saldırıp yüzlerini paralamış. Anne ve babası, ne olduğunu anlayamamışlar ilkin fakat bir süre sonra yüzlerinde bir yanmayla beraber ince ve derin bir sızı hissetmişler. Hemen ardından da yüzlerinin kan revan içinde kaldığını fark etmişler. Bu olaydan sonra Nihat’ın yanında ormanla ilgili tek kelime bile etmemişler. Köylüleri de bu konuda sıkı sıkı tembihlemişler. Nihat’ı tanıyan köy halkı, bu tembihe titizlikle uymuş. Fakat yaramaz köy çocukları, Nihat’ı çileden çıkarmak için onun bu yönünü kullanıp eğlenmeye başlamışlar. Yol kenarlarına, ağaç arkalarına gizlenip Nihat’ın peşinden “Orman, orman, orman!” diye bağırmayı oyun



ve en büyük eğlenceleri hâline getirmişler. Nihat, bu nedenle çocuklardan nefret etmeye; onları görünce köşe bucak kaçmaya başlamış.

Nuri, sesine daha da ciddiyet katarak mırıldandı:

– Daha onlarca söylenti var bu ormana dair... Bunları anlatıp da yüreğinizdeki korku ateşine körük olmak istemem. Bu nedenle, ağzımın fermuarını kapatıyorum.

Nuri, son cümlesini söylerken sanki ağzında gerçekten bir fermuar varmış gibi yaptı. Bu hareketi, gülüşmelere neden oldu, böylece gergin ortam biraz olsun rahatladı. Murat, “Helal olsun be meraklı, yine güldürdün bizi! Çok merak ediyorum şu hikâyeleri. Hadi, anlat da dinleyelim!” dedi neşeyle. Diğerleri bu öneri karşısında sessiz kalınca Nuri “Sükût ikrardandır, benden günah gitti o zaman.” deyip devam etti:

– Söylentilerin ilki, ormanın içinde yaşadığına inanılan vahşi bir kabileyle ilgili. Söylentilere göre bu kabile, ilk çağlardaki insanlar nasıl yaşıyorlarsa öyle sürdürüyormuş hayatını. Modern dünyadan tamamen kopuk bir yaşam sürüyorlarmış. Avladıkları hayvanların etini pişirmeden yiyorlarmış örneğin. Samandan ve ağaç dallarından yaptıkları evlerinde yaşayan bu kabilenin halkı; hayvanların dilinden anlar, onlarla sohbet edermiş. Müziği ve dansı çok sever, vakitlerinin çoğunu şarkı söyleyerek ve dans ederek geçirirmiş. Müzik tarzları oldukça sıra dışı ve tuhafmış. Köylüler; geceleri duydukları tuhaf sesleri, onların müzik anlayışlarına bağlamışlar. Ormanın içine giren birileri olmadıkça kimseye zararları olmazmış ama orma-



nın içine girip de onları rahatsız eden birileri olursa gözünün yaşına bakmazlarmış.

Hülya:

– Uçuk Nihat dışında ormana giren birileri olmuş mu peki?

Nuri:

– Bir araştırmacı cesaret etmiş bu ormana girmeye. Amacı, Appanlar Kabilesi hakkında bilgi edinmekmiş. Fakat bu ona pahalıya mal olmuş. Lanetli Orman’a giren bu araştırmacıdan o gün bugündür bir daha haber alınamamış. Bu olay, o zamanın birçok gazetesinde geniş yer bulmuş.

Nuri, cebinden buruşmuş bir gazete çıkarıp “İşte o gazete haberlerinden biri.” diye mırıldandı ve okumaya başladı:

“Lanetli Orman’da yaşadığına inanılan ‘Appanlar Kabilesi’ni araştırmak üzere ormana giren Antropolog Şeref Ç.’den haftalardır haber alınamıyor. Helikopterle ormanın düzlük bölümlerini didik didik ettiklerini ancak Şeref Ç. ile ilgili hiçbir ize rastlamadıklarını dile getiren yetkililer; ormanın dağlık bölümünde pek çok mağara olduğunu; bu mağaraların araştırmasının ise günler, haftalar, hatta aylar alabileceğini belirttiler. Yetkililer, bir de oldukça coşkun akan bir ırmağın ormanın ortasından geçtiğini, araştırmacının bu ırmağın sularına kapılma ihtimalini de değerlendirdiklerini dile getirdiler. Şeref Ç.’nin bulunması için çalışmalar aralıksız devam ediyor.

17 Ekim 1969.”



Hepsinin tüyleri diken diken olmuştu. Murat, bu tedirgin ortamı kırmak için muzipçe konuşmaya başladı:

– Vay be! Şimdi daha da heyecanlandım. Yarın olsun da bir an önce girelim şu ormana... Bu anlattıkların en heyecanlı filmlerden bile daha ilgi çekici be meraklı! Hadi, devam et... Anlat bakalım daha neler var şu ormanla ilgili?

Nuri devam etti:

– Ormanla ilgili ikinci efsane, birbirinden ilginç ve bir o kadar da tehlikeli hayvanlar. Bu hayvanların en ürkütücü olanı tüküren kobra. Boyları iki metreyi aşan bu yılanlar, dişlerinden zehirlerini püskürtürlermiş. Sarı, kırmızı ya da gri renkte olabilen zehirlerini iki buçuk metreye kadar fırlatabilirlermiş. Bu yılanlar, zehirlerini püskürttükleri gibi avlarını ısırabilirlermiş de... Püskürttükleri zehir göze gelirse kör olma tehlikesi olurmuş sadece. Fakat ısırıklarında kurbanlarının pek şanslı olmazmış. En iyi ihtimalle felç bırakmış zehrini akıttığı kurbanını. Kömür karası rengindeki derisinin üzerinde açık kahverengi halkalar olan bu yılanların kiminin üç, kiminin beş, kiminin de yedi başı varmış.

Melike o anda çığılığı bastı:

– Yeter artık be! Daha fazla dayanamayacağım ben! Bu ne ya? Yok yılanmış, yok vahşi kabileymiş! Aklınızı peynir ekmekle mi yediniz siz? Vazgeçin bu sevdadan! Hangi macera hayatımızdan daha değerli olabilir ki?

Murat, sırtırken mırıldandı:

– Bu macera...



Melike “Git işine!” anlamında başını sallayıp homurdandı:

– Siz bilirsiniz... Kendi düşen ağlamazmış ama bu sözü sakın unutma!

Murat:

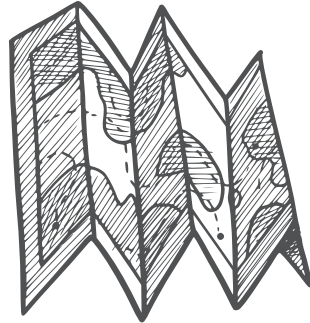
– Unutmam matmazel korkak!

Sabri, Murat’la Melike arasında gerginliğin oluşmasına engel oldu:

– Tamam, uzatmayın artık... Nuri, sen de şimdilik şu orman konusuna ara ver. Melike haklı... Bu kadar adrenalin yeter de artar bile. Nuri’yi duydunuz... Orman hiç de dost canlısı gibi görünmüyor, öyle değil mi? Hamdi Çavuş’un yazdıklarını hatırlasanıza. Yer altı macerasına atılacak kişileri uyarıyor muydu? “Bu yolda sizi pek çok tehlike bekliyor olabilir.” demiyor muydu? Demek ki bu uyarıları boşuna yapmamış. Biz de dikkatli olup tedbirimizi alacağız.

Tekrar haritaya odaklandılar. Sabri, işaret parmağını harita üzerinde gezdirerek izleyecekleri rotayı gösteriyordu. Tabii, bunu yaparken arkadaşlarının görüşlerini de alıyordu. İzleyecekleri rota belli olunca Sabri durumu özetledi:

– Arkadaşlar, parmağımı do-laştırdığım şekilde olacak rotamız. Bakın, Hamdi Çavuş yer altı





şehrine açılan tünelin olduğu yere bir not düşmüş. Bu notta “tünel girişi” yazıyor. Gördünüz değil mi?

Hepsi, Sabri'nin işaret ettiği yere odaklandı. Birer birer “Evet evet, tünel girişi yazıyor.” diye mırıldandılar.

Takip edecekleri rotayı belirlemişlerdi. Sırada yapmaları gereken hazırlıklar vardı. Sabri, bununla ilgili konuşmaya başladı:

– İyice düşünün bakalım. Bize neler gerekli olabilir bu yolculukta? A'dan Z'ye her ayrıntıyı düşünün. Mehmet, rica etsem sen de söylenenleri yazar mısın?

Mehmet, “Olur tabii...” diye mırıldandı. Çantasını karıştırıp içinden not defteri ve kalem çıkardı. Bu arada diğerleri de düşünmeye başlamıştı. Bir süre sonra, hepsi aklına gelenleri birer birer söyledi. Uzun mu uzun bir liste olmuştu.

Sabri:

– Arkadaşlar bu listeyi toparlamamız birkaç günümüzü alır. Yarından tezi yok, listeyi toparlamaya başlayacağız. Liste toparlanana kadar da akşamları buluşup durum değerlendirmesi yapacağız. Başka sorusu olan yoksa bu akşamlik bu kadar. Evlerimize dağılıabiliriz.

Melike, “Her şey iyi hoş da ailelerimize nasıl açıklayacağız bu macerayı? Nuri'nin anlattıkları ortada. Gerçi, ailelerimiz bunların hepsini biliyordur zaten. Kısacası, ailelerimizden nasıl izin alacağız?” diye karamsar ve umutsuz bir sesle mır-



rıldandı. Birkaç saniyelik suskunluğun ardından diğerleri de benzer şeyler söylediler. Bir süre sonra Sabri, düşünceli fakat kendinden emin bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

– Ben en baştan itibaren bu konuyu düşünüyordum zaten. Kendimce birkaç çözüm yolu da buldum. Ama bu çözüm yolları size mantıklı gelir mi, onu bilemem.

Serkan mırıldandı:

– Söylersen mantıklı mı değil mi, karar veririz.

Sabri:

– Öncelikle bu konuda iki seçeneğimiz var. Birincisi, ailelerimize hiçbir şey söylememek. İkincisi, bir şekilde onları haberdar etmek. Bu seçeneklerden hangisini seçmemiz gerektiği konusunda bir hayli kafa yordum. Sonunda ikinci seçeneği seçmeye karar verdim. Çünkü haber vermeden çekip gitmek, ailelerimize büyük haksızlık olurdu. Nerede olduğumuz konusundaki belirsizlik, onları çok daha fazla kaygılandırır ve üzer. Bir şekilde nerede olduğumuzu bilirlerse kaygı ve merak düzeyleri daha düşük olur. İşte bu yüzden onlara haber vermemiz gerektiğine karar verdim.

Murat:

– İyi de haber versek bize izin vermezler ki...

Mehmet:

– Aynen... Kesinlikle izin vermezler...

Hülya, Murat'la Mehmet'e çıktı: